

La gabarra que vòl de colors

Una gabarra vièlha es estacada a Naurosa sul Canal de Riquet.

Es abandonada, blancassa, descolorada. Degun a pas mai enveja d'i montar dessús. Alara, una catarineta, la vesent tan soleta e trista, li ditz de far un viatge per trobar de colors e se reviscolar un pauc.

D'en primièr, la gabarra arriba a una enclusa e li ordena :

- E ! Tu ! Dona-me una color sulpic !

- Que non, jamai de la vida, malapresa que siás !

E la gabarra se'n va, moqueta. Se ditz que li caldriá èsser mai cortesa amb lo mond.

Puèi, encontra una platana e li ditz :

- Bonjorn platana. Me pòs donar una color, se te plai ?
- Òc-ben ! aquí de verd.
- Mercé a tu. Adieu.

E la gabarra blanca e verda contunha son viatge, un pauc requinquilhada.

Arribada a Castelnau d'Ari, vei lo pastèl e li demanda :

- Bonjorn, polit pastèl. Me donariás pas una color se te plai ?
- Òc, ieu fau de blau.
- Te mercegi plan. Adieu polida flor.

E la gabarra blanca, verda e blava, se'n va plan contenta.

Lo catòrze de julh, remira la Ciutat de Carcassona enluminada.

- Diga, castèl, se me donavas un rai d'aquel roge que t'enlumina ?
- Òc-ben, amb plaser.
- Que siás brave, castèl ! Al còp que ven.

E la gabarra blanca verda, blava e roja, se'n va, de mai en mai contenta.

Puèi, aquí que encontra un tiron. Li demanda :

- Bonjorn tironet, as fòrça colors. Me ne donariás pas una sens te comandar ?

- Òc, veja, aquí de castanh.

- Mercé plan ! Siás plan manhac. Adieu tiron.

E la gabarra blanca, verda, blava, roja e castanh, contunha son viatge sul canal, tota gaujosa.

A Bisan, li fa enveja lo ros de l'òli d'oliva.

- Bonjorn l'òli. M'agrada ton jaune ...

- Ne vòs ? Ten, pren-ne un pauc...

- O que siás braveta !

E la gabarra blanca, verda, blava, roja, castanh, jauna, contunha son viatge en se mirant dins l'aiga del canal..

A la fin del viatge, del costat de Seta, vei un becarut.

- Bonjorn becarut, sas quicòm ? Amb un pauc d'aquel ròse de tas alas...

- Auriás totas las colors...

- Es aquò, as comprés, aucèl dels sòmis.

E la gabarra apond lo ròse que li dona lo becarut.

Es tant urosa de se véser tota mirgalhada.

Ara, es pas mai soleta ni trista. Es tan polida que passeja lo mond sul canal, amb la catarineta que la quita pas.

E cric e crac, lo conte es acabat.
E crac e cric, lo viatge es finit.